

## 1. LISTOPADU - čtvrtek

SLAVNOST  
VŠECH SVATÝCH18.00 - kostel kapucínů  
(nám. Míru)

Nebude ranní mše sv.

## 2. LISTOPADU - pátek

VZPOMÍNKA NA VŠECHNY  
VĚRNÉ ZEMŘELÉ17.00 - hřbitov v Mělníku -  
Pražská ulicePravidelný pořad bohoslužeb  
v Mělníku a okolí

## Neděle:

8.00 - kostel sv. Vavřince  
na Pšovce

9.30 - kostel sv. Petra a Pavla

11.00 - kostel Narození Panny  
Marie v Záboří18.00 - kostel sv. Ludmily  
(Pražská ulice)

## Úterý:

18.00 - kostel kapucínů - (nám. Míru)

## Středa:

7.30 - kostel sv. Ludmily  
(Pražská ulice)

## Čtvrtek:

7.30 - kostel sv. Ludmily  
(Pražská ulice)

## Pátek:

17.30 - kostel kapucínů - (nám. Míru)  
- adorace nejsvětější svátosti

18.00 - mše sv.

## Sobota:

7.30 - kostel sv. Ludmily  
(Pražská ulice)17.00 - kostel sv. Václava ve Vysoké  
(mše s nedělní platností)

## Sv. Lukáš

Podle jeho podrobnějších zmínek ve Skutcích apoštolů, pocházel ze syrské Antiochie. Vystudoval však lékařství a nakonec se ukázal jako schopný spisovatel a znalec lidí s velmi citovým postojem. Uvádí se, že ke křesťanství jej zřejmě přivedli křesťané ze židovství, ač k židovskému národu nepatřil.

Roku 50-51 se připojil k Pavlovi v Troadě a podle některých úsudků ho provázal do konce jeho života. Je však dost pravděpodobné, že poté co s Pavlem došel do Filip, setrval v nich do roku 57, aby pomáhal upevnit Pavlovo dílo. Při Pavlově návratu ze třetí apoštolské cesty, na jaře roku 58, opět šel po jeho boku do Jeruzaléma. Zde se setkal s apoštolem Jakubem i s jeruzalémskými staršími a zřejmě také se ženami, jejichž jména v evangeliu uvedl pouze on.

Apoštola Pavla dále provázal na cestě do římského vězení a byl u něj za jeho vazby v Římě v letech 61-63. Tehdy měl možnost seznámit se s evangelistou Markem. Při dalším římském věznění Pavla v letech 66-67, kdy Pavel očekával smrt, zůstal opět v jeho blízkosti.

Po Pavlově smrti koncem června Lukáš zřejmě velmi brzy opustil Řím, ale další zprávy o jeho životě a hlásání evangelia nejsou dost spolehlivě doložené a místa působení se liší. Hovoří se o Dalmácii, Galii, Itálii a Makedonii na základě zprávy sv. Epifania. Sv. Řehoř z Nazianu svědčí o jeho pobytu v Achaji (dnešním Řecku) a Symeon Metaphrastes zmiňuje Lukášovu návštěvu Horního Egypta. Řecká tradice má zato, že byl biskupem v Thébách (dnešní Thisvi). Sv. Jeroným podobně jako starobylý lat. Prolog (II. s.) zaznamenali Lukášovu působnost v Boiótii v Achaji. Jedná se o provincii ve středním Řecku, ležící severně od východní části Korintského zálivu.

Lukáš zemřel ve věku 84 let, podle písemnosti sv. Řehoře údajně v Patras, vzdáleném od dnešní Thisvi asi 100 km západně. Má se jednat o mučednickou smrt oběšením na olivovém stromě. Většinou vzhledem k věku se však spíše předpokládá přirozené úmrtí a martyrologium se k jeho smrti nevyjadřuje. Antropologické zkoumání ostatků smrt oběšením nevyklučuje. Původní Lukášův hrob je uváděn v Thébách (Thisvi), odkud byly jeho ostatky přeneseny přes Konstantinopol do Padovy a Prahy. V roce 1177 byla na padovském hřbitově při bazilice sv. Justiny nalezena olověná rakev s kosterními pozůstatky a destičky označené „S. L. Evang.“ a „S. L. E.“.

Podle staré tradice, za řádění obrazoborectví v Konstantinopoli, asi v letech 741 až 770, byly tyto Lukášovy ostatky knězem Uriem přeneseny do Padovy z důvodu ochrany před zneuctěním. Byly od r. 899 kvůli nájezdům uloženy na hřbitově, kde byly r. 1177 objeveny a prohlédnuty za přítomnosti papeže, který je prohlásil za pravé. Roku 1313 byl pro novou kapli sv. Lukáše vytvořen mramorový sarkofág a do něj uloženy ostatky v olověné rakvi.

Císař Karel IV. 6. 11. 1354 získal v Padově pro pražskou katedrálu lebku s čelistmi a 15 zuby sv. Lukáše i s darovací listinou. Během let byly menší části z ostatků odděleny. Lebka sv. Lukáše, stále uchovávaná ve Svatovítském pokladu, je každoročně 18. 10. o svátku evangelisty vystavovaná k uctění v pražské katedrále.

Nejnámějším se Lukáš stal sepsáním Skutků apoštolů a evangelia. Lukáš v něm krásně ukazuje milosrdnou lásku Spasitele ke všem lidem, zdůrazňuje, že Ježíš přišel nejen pro Židy, ale i pro pohany a především pro hříšníky, pro lidi, kteří se vzdálili Božímu řádu. Ústřední myšlenku Lukášova evangelia vidíme ve větě: „Syn člověka přišel, aby hledal a spasil, co by zahynulo.“ To, že v jeho evangeliu mají ženy čestná místa, zatímco ve starověku byly ženy velmi podceňované, má další význam. Tím, že hovoří podrobněji o P. Marii dává předpoklad, že informace čerpal přímo od ní.

Druhým Lukášovým dílem jsou Skutky apoštolů, které lze označit za kroniku prvních let Církve a pojednávají o šíření Kristovy nauky.

Znakem a hlavním atributem sv. Lukáše je býk, protože jeho evangelium začíná Zachariášovou obětí a býk byl pro Židy obětním zvířetem.

## Římskokatolická farnost Proboštství Mělník

Na Vyhlídce 18, 276 01 Mělník, mobil: 731 518 750

Spravujeme též farnosti: Mělník - Pšovka, Záboří, Vysoká, Šemanovice, Medonosy.

Duchovní správu zabezpečují Misionáři Matky Boží z La Saletty: P. Jacek Zyzak, MS; P. Mirosław Materko, MS

Více o nás a o naší farnosti: [www.farnostmelnik.cz](http://www.farnostmelnik.cz)Na Vaše příspěvky do tohoto zpravodaje se těšíme na adrese: [farnostmelnik@seznam.cz](mailto:farnostmelnik@seznam.cz).  
Můžete je také osobně předat duchovním správcům.FARNÍ ZPRAVODAJ  
Sv. LUDMILA  
ŘÍJEN 2018

## Růženec - „Kontemplovat Krista s Marií“

## Maria - vzor kontemplace

Maria je nepřekonatelným vzorem kontemplace Krista. Synova tvář jí patří zvláštním způsobem. Byl utvářen v jejím lůně a přebral od ní také lidskou podobu evokující duchovní blízkost, jež byla nepochybně ještě mnohem intenzivnější. Žádný člověk se kontemplaci Kristovy tváře nevěnoval s takovou vytrvalostí jako Maria. Oči Mariina srdce se na Syna určitým způsobem upírají již při Zvěstování, kdy jej počala z Ducha Svatého, a v následujících měsících začíná pocítovat jeho přítomnost a předvídat jeho rysy. Když jej konečně přivedla v Betlémě na svět, mohl také její tělesný zrak něžně spočinout na tváři Syna, když jej zavinovala do plenek a vkládala do jeslí (srov. Lk 2,7).

Od této chvíle se její pohled, vždy naplněný milujícím úžasem, od Syna již neodtrhne. Občas to bude pohled tázavý jako při události Ježíšova nalezení v chrámě: „Dítě, proč jsi nám to udělal?“ (Lk 2,48). V každém případě se bude jednat o pohled pronikavý, schopný číst v Ježíšově nitru, vnímat dokonce i skryté pocity a odhadovat jeho rozhodnutí, jako tomu bylo například v Káně (srov. Jan 2,5). Jindy to bude pohled bolestný, zvláště pod křížem, kde to bude v určitém smyslu také pohled „rodičky“, neboť Maria se zde neomezí na sdílení utrpení a smrti se svým Jednorozeným, ale přijme tu nového syna, který jí byl svěřen v milovaném učedníku (srov. Jan 19, 26-27). O velikonočném ránu bude mít Maria pohled rozzářený radostí ze vzkříšení a nakonec to bude pohled planoucí sesláním Ducha svatého o letnicích (srov. Sk 1,14).

## Růženec, kontemplativní modlitba

Díky Mariině zkušenosti je růženec modlitbou ryze kontemplativní. Bez tohoto rozměru by byl růženec deformován, jak to zdůrazňoval již Pavel VI.: „Bez kontemplace je růženec tělem bez duše a jeho odříkávání je pak ohroženo rizikem mechanického opakování formulí, které se protíví Ježíšově napomenutí: ‘Když se modlíte, nebuďte přítomní povídání jako pohané. Ti si totiž myslí, že budou vyslyšeni pro množství slov’ (Mt 6,7). Růženec svým charakterem vyžaduje klidný rytmus s přestávkami k zamyšlení, které modlíci se osobě pomohou rozjímat o tajemstvích Pánova života a nazírat je skrze srdce té, jež byla Ježíši nejbližší. Potom se otevře jejich nesmírné bohatství“.

U této hluboké myšlenky Pavla VI. se vyplatí pozastavit, aby vynikly některé z rozměrů modlitby růžence, které dokáží lépe definovat její rysy, charakteristické pro kristologickou kontemplaci.

## Připomínat si Krista s Marií

Mariina kontemplace je především připomínáním. Toto slovo je však třeba chápat v biblickém smyslu paměti (zakar), která zpřítomňuje díla vykonaná Bohem v dějinách spásy. Bible je vyprávěním spasitelných událostí, které vyvrcholily v samotném Kristu. Tyto události nejsou pouhou „minulostí“, ale jsou také „současností“ spásy. Toto zpřítomnění se



Mělník Pšovka Záboří Vysoká Šemanovice Medonosy

zvláštním způsobem uskutečňuje v liturgii. To, co Bůh během dávných staletí vykonal, se netýká pouze přímých svědků zmíněných událostí. Jeho dílo svým darem milosti dosahuje k lidem všech časů. Určitým způsobem to platí také o každém zbožném přístupu k těmto událostem: jejich „připomínání“ v postoji víry a lásky znamená otevřít se milosti, kterou nám Kristus získal skrze tajemství svého života, smrti a zmrtvýchvstání.

Zatímco je třeba spolu s II. vatikánským koncilem zdůraznit, že liturgie ve smyslu uskutečňování Kristova kněžského úřadu a veřejné bohoslužby je „vrcholem, k němuž směřuje činnost církve, a zároveň zdrojem, z něhož vyvěrá veškerá její síla“, musíme také připomenout, že „duchovní život nespočívá pouze v účasti na slavení posvátné liturgie. Křesťan je sice povolán ke společné modlitbě, ale má také vcházet do své komůrky, aby se modlil k Otci ve skrytosti (srov. Mt 6,6), a dokonce se má modlit bez přestání, jak učí apoštol Pavel (srov. 1 Sol 5,17).“ Růženec se svými specifickými rysy do tohoto různorodého horizontu „neustálé“ modlitby patří. Jestliže jsou liturgie, působení Kristovo a jednání církve spásonosnými činnostmi par excellence, je růženec jakožto rozjímání o Kristu po boku Mariině blahodárnou kontemplací. Stále hlubší pronikání do tajemství života Vykupitele totiž působí, že všechno, co učinil a co je liturgií zpřítomňováno, bude opravdově přijato a bude utvářet lidskou existenci.

### Učit se Krista od Marie

Kristus je učitelem, zjevovatelem i zjevením par excellence. Nejedná se pouze o to, abychom si osvojili Kristovo učení, ale musíme se „naučit Krista samotného“. Která učitelka by mohla být v uskutečňování tohoto úkolu zkušenější než právě Maria? Ve sféře božství je učitelem našeho nitra přivádějícím k plnosti pravdy o Kristu Duch svatý (srov. Jan 14,26; 15,26; 16,13). Mezi lidskými bytostmi pak není nikdo, kdo by znal Krista lépe než Maria a kdo by nás mohl přivést k hlubokému poznání Ježíšova tajemství lépe než jeho Matka.

První ze „znamení“ učiněných Ježíšem - proměnění vody ve víno na svatbě v Káně - nám ukazuje Marii jako učitelku vybízející služebníky, aby vykonali vše, co jim Kristus nařídí. (srov. Jan 2,5). Můžeme si také představit, že tuto službu zastávala i po Ježíšově nanebevstoupení, kdy setrvala spolu s učedníky v očekávání Ducha svatého a posilovala je před jejich prvním vysláním do světa. Procházíme-li s Marií obrazy růžence, je to jako bychom se ve „škole“ Mariině učili „čist Krista“, poznávat jeho tajemství a chápat jeho poselství.

Její škola je o to účinnější, že Maria pro nás získává hojnost darů Ducha svatého a je nám zároveň příkladem onoho „ubírání se cestou víry“. V tom je učitelkou vskutku jedinečnou. Maria nás u každého Synova tajemství vybízí, abychom s pokorou (podobně, jako tomu bylo při Zvěstování) vyslovili své otázky otevírající cestu ke světlu, které jsou zakončovány vyjádřením poslušnosti víry: „Jsem služebnice Páně: staň se mi podle tvého slova“ (Lk 1,38).

### Připodobnit se Kristu s Marií

Určujícím charakterem křesťanské spirituality je úsilí učedníka o stále plnější připodobnění se svému mistru (srov. Řím 8,29; Flp 3,10; 21). Vylitím Ducha se při křtu věřící stává ratolestí na vinném kmeni, jímž je Kristus (srov. Jan 15,5), a zároveň je ustanoven údem jeho mystického těla (srov. 1 Kor 12,12; Řím 12,5). Tuto počáteční jednotu však musí provázet proces postupného připodobňování, který způsob učedníkovy jednání více a více uzpůsobuje „logice“ Kristově: „Mějte v sobě to smýšlení, jaké měl Ježíš Kristus“ (Flp 2,5). Podle slov apoštola Pavla je třeba, abychom si „Krista oblékli“ (srov. Řím 13,14; Gal 3,27).

Nahlížíme-li na růženec duchovním pohledem zakotveným v neustálé kontemplaci Kristovy tváře (za Mariina doprovodu), je tento náročný ideál připodobnění se Ježíši sledován prostřednictvím častého, můžeme říci „přátelského“ navštěvování. Růženec nás přirozeným způsobem uvede

do Kristova života a umožní nám „vdechovat“ jeho pocity. Blahoslavený Bartolo Longo k tomu říká: „Jako dva přátelé, kteří se spolu často setkávají, mají ve zvyku připodobňovat se jeden druhému i ve zvycích, tak se také my - když v meditacích o růžencových tajemstvích důvěrně hovoříme s Kristem i svatou Pannou a sdílíme spolu tentýž život v eucharistii - můžeme připodobnit (nakolik nám to naše slabost dovolí) těmto dvěma osobám a naučit se od našich nejvyšších vzorů pokornému, chudému, skrytému, trpělivému a dokonalému životu“.

V tomto procesu připodobnění se Kristu prostřednictvím modlitby růžence se zvláštním způsobem svěřujeme do mateřské péče svaté Panny. Ta, jež je Kristovou rodičkou a k církvi přísluší „jako vynikající a zcela jedinečný člen“, je zároveň „Matkou církve“. Jako taková pak neustále „rodí“ děti pro mystické tělo Syna. Děje se tak prostřednictvím její přímluvné modlitby, když pro nás vyprošuje nevyčerpatelné dary Ducha. Maria je dokonalou ikonou mateřství církve.

Díky růženci jsme tajemným způsobem přeneseni do blízkosti Marie, ponořeni doma v Nazaretě do sledování lidského rozvoje Krista. Bude nás proto moci stejně tak starostlivě vychovávat a formovat, dokud nebudeme plně „dotvořeni“ do Kristovy podoby (srov. Gal 4,19). Mariino působení, beze zbytku spočívající v působení Kristově, jemuž je radikálně podřízeno, „nikterak nezastiňuje ani nezmenšuje toto jediné prostřednictví Kristovo, nýbrž ukazuje jeho sílu“. II. vatikánský koncil vyjádřil jasnou zásadu, jejíž sílu jsem ve svém životě již tolikrát zakusil a která se stala základem mého biskupského hesla: Totus tuus. Jak známo, toto heslo čerpá svoji inspiraci z učení sv. Ludvíka Marie Grigniona z Montfortu, který úlohu Marie v procesu připodobňování každého z nás ke Kristu vysvětloval takto: „Celá naše dokonalost spočívá v tom, že jsme připodobněni Kristu, s Ním spojeni a Jemu zasvěceni. Proto je nesporně ze všech úkonů zbožnosti nejdokonalejší ten, který nás nejdokonaleji připodobňuje Kristu, s Ním spojuje a Jemu zasvěcuje. Jestliže tedy Maria je Kristu připodobněna nejvíce ze všech stvořených bytostí, vyplývá z toho, že úkonem zbožnosti, který člověka nejvíce Pánu Ježíši zasvěcuje a Jemu připodobňuje, je dokonalá úcta k Panně Marii, Jeho svaté Matce. Čím více bude člověk zasvěcen Marii, tím více bude zasvěcen Kristu.“ Nikde jinde si cesty Kristova a Mariina nejsou tolik blízké jako právě v růženci. Maria žije jen v Kristu a pro Krista!

*Rosarium Virginis Mariae - apoštolský list sv. Jana Pavla II. o modlitbě růžence*

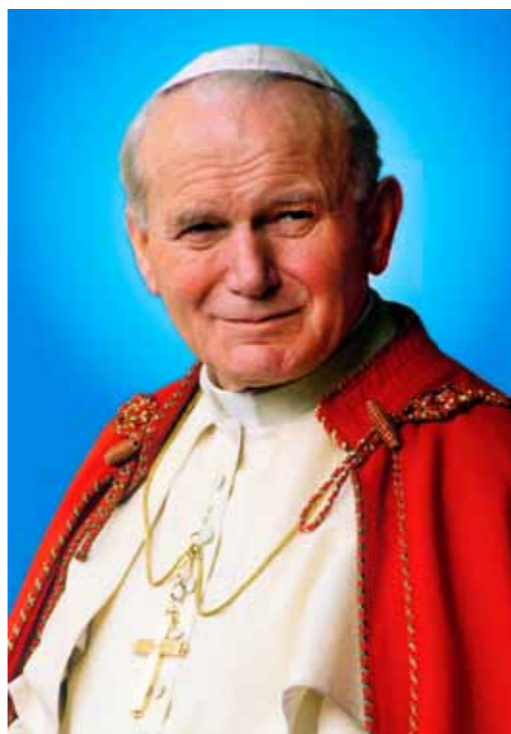
## Sv. Jan Pavel II - papež

### 22. října Církev slaví nezávaznou památku svatého papeže Jana Pavla II.

Karol Józef Wojtyła, pozdější papež Jan Pavel II., se narodil 18. května 1920 ve Wadowicích u Krakova (Polsko). Jeho otec byl důstojník, matka v domácnosti. Karolův bratr Edmund byl o čtrnáct let starší. Jeho mladší sestra Olga zemřela jako malinká šest let předtím.

Roku 1929 mu zemřela matka, 1932 zemřel i jeho bratr, který byl lékařem a nakazil se při epidemii. 1938 se Karol Wojtyła zapsal na Filozofickou fakultu Jagellonské univerzity v Krakově. Roku 1940 začal pracovat v kamenolomu Zakrzówek. 1941 mu zemřel otec. Během jara 1942 byl přeložen do továrny Solvay.

V říjnu 1942 začal navštěvovat tajné kurzy Teologické fakulty Jagellonské univerzity. 1944 ho porazil nákladní automobil a byl hospitalizován. 1. listopadu 1946 byl vysvěcen na kněze a odjel do Říma, aby pokračoval ve studiích na papežské univerzitě Angelicum. 1949 obhájil doktorskou práci a vrátil se do Krakova, kde působil jako kněz – kaplan. V říjnu 1953 začal přednášet katolickou sociální



etiku na Teologické fakultě Jagellonské univerzity, byl habilitován a stal se docentem. V roce 1954 se stal profesorem v Krakovském semináři a na Katolické univerzitě v Lublinu. 28. září 1958 přijal biskupské svěcení. Od roku 1962 se v Římě účastnil zasedání 2. vatikánského koncilu. 1963 byl jmenován krakovským arcibiskupem. 1969 přijal od Pavla VI. titul „kardinála“.

Kardinál Karol Wojtyła byl zvolen papežem 16. října 1978. Přijal jméno Jan Pavel II. Ihned po zvolení začal podnikat apoštolské cesty po celém světě. 13. května 1981 na náměstí sv. Petra spáchal na Jana Pavla II. atentát Turek Ali Agca. Po náročné operaci byl hospitalizován na poliklinice Gemelli. 25. 3. 1984 zasvětil a odevzdal svět a Rusko Neposkvrněnému Srdci Panny Marie. 30. ledna 2005 naposledy veřejně vedl tradiční nedělní modlitbu Anděl Páně. 1. února 2005 byl hospitalizován na poliklinice Gemelli, kde s přestávkami zůstal až do 10. března. 30. března 2005 se při generální audienci naposled ukázal v okně Apoštolského paláce. Nebyl schopen promluvit, ale přesto požehnal tisícům poutníků, kteří se shromáždili na náměstí svatého Petra. Jan Pavel II. zemřel 2. dubna 2005 ve 21:37. Byla to první sobota v měsíci a zároveň předvečer svátku Božího milosrdenství.

Sv. Jan Pavel II. žil necelých 85 let, papežem byl skoro 27 let.

## Pozvánka na ODVAHU K ŽIVOTU

Každého, kdo se neostýchá upozornit na hodnotu lidského života, možnosti pomoci nečekaně těhotným a podpořit veřejnost k přemýšlení a k přijímání i nečekaně počatých dětí, srdečně zveme do průvodu s transparenty a rozdáváním letáků.

Demonstrace „Odvahu k životu“ se na Mělníku koná každou poslední sobotu v měsíci od 10 do 11 hod. **Trasa:** Pražská brána – nám. Míru – nám. Karla VI. Nejbližší termín: **27. října.**

Kontakt: Marie Snopková, tel.: 732846273.

Kéž nemusí být tolika dětem odpírán život a tolik matek a rodin nést hluboké zranění.

